2. DÍL FENOMENÁLNÍ DIMILY TRILOGIE

ESTELLE MASKAME

Víš, že tě potřebuju?

Víš, že tě potřebuju?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Estelle Maskame
Víš, že tě potřebuju?
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Víš, že tě potřebuju?

ESTELLE MASKAME

FRAGMENT

Těm, kteří mi řekli, že bych neměla,
a těm, kteří mi řekli, že bych měla.

Poděkování

Děkuji svým čtenářům, kteří byli od začátku se mnou a sledovali, jak tahle kniha vzniká. Děkuji, že jsem si díky nim psaní knihy nesmírně užívala a že se mnou vytrvali po tak dlouhou dobu. Děkuji všem v nakladatelství Black&White za to, že v tuto knihu uvěřili stejně jako já. Navždy zůstanu vděčná Janne, že si přála získat pro tuto knihu celý svět, Karyn za všechny připomínky a odbornost a Lauře za neustálou péči. Děkuji své rodině za nekonečnou podporu a povzbuzování, hlavně mojí mámě Fenelle za to, že mě v dětství brala do knihovny, a já se tak mohla zamilovat do knih, mému tátovi Stuartovi za to, že mě vždy povzbuzoval v mé touze stát se spisovatelkou, a nakonec i svému dědečkovi, Georgu Westovi za to, že mi od prvního dne věřil. Děkuji Heather Allenové a Shannon Kinnearové za to, že poslouchaly mé nápady a dovolily mi neustále švitořit o téhle knize, aniž by mi řekly, abych zmlkla, protože je moje vzrušení dozajista přivádělo k šílenství. Děkuji Neilu Drysdaleovi za to, že mi pomohl dostat se tam, kde teď jsem. Děkuji, děkuji, děkuji. A nakonec děkuji Danici Proeové, která mě učila, když mi bylo jedenáct, za to, že byla prvním člověkem, který mi řekl, že píšu jako opravdová spisovatelka, a za to, že jsem si díky ní uvědomila, že přesně tím se chci stát.

1

Uplynulo tři sta padesát devět dní.

Tak dlouho jsem čekala.

Tolik dní jsem odškrtala.

Uplynulo tři sta padesát devět dní, co jsem ho viděla naposledy.

Sedím na kufru, a zatímco mi Gucci packami škrábe po nohou, s nervy napjatými k prasknutí hledím z okna obývacího pokoje. Je šest ráno a venku zrovna vyšlo slunce. Sledovala jsem ho, jak před dvaceti minutami pomalu překonávalo tmu, jak v jeho prvních paprscích nádherně vypadala celá ulice a jak sluneční světlo přeskakovalo po střechách aut zaparkovaných u obrubníku. Každou vteřinu by mezi nimi měl zaparkovat i Dean.

Slétnu pohledem k obrovské fence německého ovčáka u svých nohou. Nakloním se dopředu a podrbu ji za ušima. Po chvíli se otočí a odběhne do kuchyně. Znovu se podívám z okna a v duchu projdu seznam věcí, které jsem si zabalila. To mě ale ještě víc znervózní, takže nakonec sklouznu z kufru a otevřu ho. Začnu se přehrabovat hromadou šortek, několika párů tenisek a sbírkou náramků.

„Eden, věř mi, máš všechno, co potřebuješ."

Přestanu prohlížet svoje oblečení a zvednu hlavu. V kuchyni stojí máma, dosud v noční košili, a s rukama překříženýma na hrudi na mě hledí přes pracovní pult. Tváří se úplně stejně jako celý uplynulý týden. Napůl znepokojeně a napůl naštvaně.

Vzdychnu a všechno pečlivě naskládám zpátky do kufru, zavřu ho a postavím na kolečka. Vstanu. „Jen jsem trochu nervózní."

Vlastně ani dost dobře nevím, jak popsat svoje pocity. Jsem nervózní, samozřejmě, protože nemám tušení, co očekávat. Tři sta padesát devět dní je dlouhá doba a v jejím průběhu se mohlo ledacos změnit. Všechno může být úplně jinak. Takže se docela bojím. Bojím se, že to nebude jinak. Mám obavy, že ve chvíli, kdy ho uvidím, se všechno vrátí zpátky. V tom je vzdálenost záludná. Buď vám poskytne čas, abyste se od někoho posunuli dál, anebo si díky ní uvědomíte, jak moc toho člověka potřebujete.

A zrovna teď je pro mě velice těžké říct, jestli se mi stýská po mém nevlastním bratrovi anebo mi chybí člověk, do kterého jsem se zamilovala. Opravdu je to těžké rozeznat. Protože oba jsou jedna a tatáž osoba.

„To nemusíš," uklidňuje mě máma. „Nemáš důvod být nervózní." S Gucci v patách přejde do obývacího pokoje, koukne se z okna a posadí se na područku gauče. „Kdy přijede Dean?"

„Už by tu měl být," šeptnu.

„No, doufám, že uvíznete v zácpě a uletí ti letadlo."

Zatnu zuby a odvrátím se od ní. Od chvíle, kdy jsem se o tomhle nápadu zmínila, byla máma proti. Nechtěla promarnit jediný den, kdy jsme mohly být spolu, a odjet na šest týdnů byla podle ní ztráta času. Zbývalo nám několik posledních společných měsíců, než se na podzim odstěhuju do Chicaga. Měla strach, že už mě neuvidí. Nikdy. Což rozhodně není pravda. Jakmile budu mít příští rok po zkouškách, přijedu na celé léto domů.

„Opravdu mi to nepřeješ?"

Máma se konečně pousměje. „Ne že ti to nepřeju, ale žárlím a jsem trochu sobecká."

Zrovna v té chvíli uslyším zvuk motoru. Ještě než se podívám, vím, že je to Dean. Auto odbočí na naši příjezdovou cestu a vrnění motoru utichne. Mámin přítel Jack zaparkoval svůj náklaďák trochu dál, takže musím pořádně vytočit krk, abych líp viděla.

Dean otevře dveře u auta a vystoupí, ale pohybuje se pomalu a tváří se neurčitě, jako by tu vůbec nechtěl být. To mě ani trochu nepřekvapuje. Včera večer se mnou skoro nemluvil a většinu času hleděl do telefonu. A když jsem od něj odcházela, nevyprovodil mě k autu, jak to vždycky dělává. Stejně jako máma, i on je trochu naštvaný.

V krku mi začne růst knedlík, který se marně snažím spolknout. Popadnu držadlo kufru a po kolečkách ho vezu ke dveřím. Zastavím se u mámy a nervózně se na ni usměju. Konečně je čas odjet na letiště.

Dean vejde bez klepání do domu. Nikdy neklepe. Nemusí. Dveře se ale otevřou mnohem pomaleji než obvykle. Vypadá unaveně. „Dobré ráno."

„Dobré, Deane," odpoví na pozdrav máma. Široce se na něho usměje a jemně mu stiskne paži. „Je připravená."

Dean po mně šlehne tmavýma očima. Obyčejně se usměje, kdykoliv mě uvidí, jenže dnes ráno se tváří zcela neutrálně. Jen povytáhne obočí, jako by se ptal: „No, jak se máš?"

„Ahoj," pozdravím. Jsem tak nervózní, že to zní slabě a trapně. Podívám se na svůj kufr a pak na Deana. „Díky, že jsi mi obětoval svůj den volna."

„Ani mi to nepřipomínej," zabručí, ale usměje se přitom a já se konečně uklidním. Udělá krok směrem ke mně a vezme mi z ruky kufr. „Mohl bych být v posteli a spát až do poledne."

„Jsi na mě příliš hodný." Přistoupím k němu, omotám mu paže kolem těla a zabořím obličej do jeho bílého trička. Rozesměje se a pevně mě stiskne. Zvednu hlavu a podívám se na něho zpod svých řas. „Vážně."

„Á," zacukruje za námi máma a já si uvědomím, že je pořád v místnosti s námi. „Jste jako dvě hrdličky."

Střelím po ní varujícím pohledem a pak se vrátím očima k Deanovi. „Nejvyšší čas vyrazit."

„Ne, ne, nejdřív mě vyslechni." Máma přijde blíž a její úsměv rychle zmizí. Nahradí ho nesouhlasné mračení. Mám strach, že až

se vrátím domů, tenhle zamračený výraz se jí ve tváři usadí natrvalo. „Nejezdi metrem. Nemluv s cizími lidmi. Nechoď do Bronxu. A taky se vrať domů živá."

Převrátím oči navrch hlavy. Dává mi stejné ponaučení, jako když jsem před dvěma lety odlétala na léto do Kalifornie, abych se po delší době znovu setkala se svým tátou. Jenomže tehdy se většina varování týkala jeho osoby. „Já vím," ušklíbnu se. „V podstatě by se dalo říct, že nemám dělat žádné hlouposti."

Tvrdě se na mě podívá. „Přesně."

Pustím Deana a obejmu ji. Moje objetí ji snad umlčí. Vždycky to tak funguje. Pevně mě stiskne a na krku ucítím její povzdech. „Budeš mi chybět," zamumlám, ale není to moc dobře slyšet.

„Můžeš si být víc než jistá, že ty zase budeš chybět mně," zašeptá, když se ode mě odtáhne, ale ruce nechá položené na mých ramenech. Ohlédne se na hodiny na kuchyňské zdi a pak mě jemně postrčí k Deanovi. „Měli byste jet. Přece nechceš zmeškat letadlo."

„Jo, měli bychom vyrazit," pokývne hlavou Dean. Otevře dveře dokořán a přejede s mým kufrem přes práh. Venku se na chvíli zastaví a podívá se na mou mámu, jestli pro mě nemá ještě nějakou nezbytnou radu. Díkybohu nemá.

Popadnu batoh, který leží na gauči, a následuju Deana ven. Taky se ještě jednou ohlédnu na mámu a naposledy jí zamávám. „Takže se uvidíme za šest týdnů."

„Přestaň mi to připomínat," zaškaredí se a s těmi slovy prudce zabouchne dveře. Protočím panenky a přejdu přes trávník. Smíří se s tím. Nakonec.

„No," zavolá Dean přes rameno, když jdu za ním k autu, „aspoň nejsem jediný, koho opouštíš."

Postavím se ke dveřím spolujezdce, pevně zavřu oči a prohrábnu si vlasy. Dean hodí kufr do zavazadlového prostoru. „Deane, prosím, nezačínej s tím zase."

„Není to fér," zabrblá. Téměř současně nastoupíme do auta a ve

chvíli, kdy za sebou zavře dveře, si postěžuje: „Proč musíš sakra odjet?“

„Vždyť o nic nejde,“ snažím se ho přesvědčit, protože v tom opravdu nevidím žádný problém. Od první vteřiny, co jsem přišla s nápadem odjet do New Yorku, byl i s mámou proti. Nejspíš si oba mysleli, že už se nikdy nevrátím. „Je to jen výlet.“

„Výlet?“ uchechtne se Dean. Navzdory mizerné náladě nastartuje auto, vycouvá z příjezdové cesty na silnici a zamíří na jih. „Odjíždíš na šest týdnů. Pak budeš jeden měsíc doma a odstěhuješ se do Chicaga. Budu s tebou jen pět týdnů. To mi nestačí.“

„Jo, ale z těch pěti týdnů vytěžíme to nejlepší.“ Vím, že ať řeknu cokoliv, nic mi tuhle situaci neulehčí. Tento problém bobtnal už několik měsíců. Teď konečně dozrál a Dean o něm dokáže mluvit nahlas. Čekala jsem, že k tomu každou chvíli dojde.

„V tom to není, Eden,“ vyštěkne a nakrátko mě umlčí. I když jsem to čekala, pořád mi připadá zvláštní vidět Deana rozčíleného. Hádáme se jen velmi zřídka, protože až doposud jsme se na všem shodli.

„A v čem to je?“

„V tom, že ses rozhodla strávit šest týdnů v New Yorku, místo abys byla se mnou,“ vyčte mi tichým hlasem. „Opravdu je New York tak skvělý? Kdo krucinál potřebuje strávit šest týdnů v New Yorku? Proč ti nestačí jen jeden?“

„Protože mě pozval na šest týdnů,“ vysvětlím. Šest týdnů je možná dlouhá doba, ale když jsem jeho pozvání přijímala, připadalo mi to jako nejúžasnější nápad na světě.

„Proč ses s ním nedohodla na nějaké kratší době?“ Každou vteřinu je dotčenější. Pohybuje rukama do rytmu svých slov, takže výsledná jízda je trochu trhaná. „Proč jsi mu neřekla, že přijedeš, ale jen na dva týdny, hm?“

Založím si ruce na hrudi, odvrátím se od něho a zahledím se z okna. „Uklidni se, prosím tě. Třeba Rachael si na můj odjezd nestěžovala ani v nejmenším. Proč nemůžeš reagovat stejně?“

„Protože Rachael je tvoje nejlepší kamarádka, zatímco já jsem tvůj přítel. A taky možná proto, že tam za tebou přijede," vypálí a já musím uznat, že má pravdu. Rachael a naše kamarádka Meghan, kterou vídám jen velmi vzácně, protože studuje v Utahu, si výlet do New Yorku plánují už celé měsíce. Řekly i mně, ale Tylerovo pozvání jejich nabídku přebilo. Tak jako tak bych letos v létě skončila v New Yorku. Chápu ale, že se Dean cítí opuštěný, zatímco já, Rachael, Meghan a Tyler – skoro celá naše parta – se sejdeme v New Yorku bez něho.

Dean vzdychne a zůstane asi minutu zticha. Zarytě mlčí, dokud nezastavíme na červenou. „Kvůli tobě předčasně změníme náš normální vztah na vztah na dlouhou vzdálenost," poznamená. „A to se mi vůbec nelíbí."

„Fajn, otoč to," vybuchnu. Obrátím se k němu a rozhodím ruce. „Nikam nepojedu. Udělá tě to šťastným?"

„Ne," odsekne. „Odvezu tě na letiště."

Následující půlhodinu neřekneme ani slovo. Už není o čem mluvit. Dean je naštvaný a já si marně lámu hlavu nad tím, co bych mohla říct, abych ho rozptýlila, takže celou cestu k Terminálu 7 mezi námi panuje napjaté ticho.

Dean zastaví u obrubníku při vchodu do odletové haly, vypne motor, otočí se ke mně a upřeně se mi zahledí do očí. Už je téměř sedm hodin. „Můžeš mi aspoň co nejčastěji volat?"

„Deane, ty víš, že ti budu volat tak často, jak to jen půjde." Vydechnu a něžně se na něho usměju. Doufám, že podlehne mému štěněcímu pohledu. „Ale zkus na mě v jednom kuse nemyslet."

„Říkáš to, jako by to bylo tak snadné," odfrkne a znovu si povzdechne. Když se na mě ale znovu podívá, uvědomím si, že už je o trochu klidnější. „Pojď sem."

Natáhne se ke mně, vezme můj obličej do dlaní, jemně si mě přitáhne přes středovou konzoli, dokud se naše rty nestřetnou. Za chvíli už jako by mezi námi k žádné hádce nedošlo. Pomalu mě líbá, dokud se od něho neodtáhnu.

„Chceš mě přimět, abych zmeškala let?“ povytáhnu obočí. Otevřu dveře a vystrčím nohy ven.

Dean se uličnicky zašklebí. „Možná.“

Zakoulím očima, přehodím si batoh přes rameno a jemně za sebou zavřu dveře. Ze zavazadlového prostoru vytáhnu kufr a popojdu k jeho okýnku. Okamžitě ho stáhne dolů.

„Ano, děvče z New Yorku?“

Sáhnu do kapsy, vytáhnu z ní naši pětidolarovku, kterou si od chvíle, co jsme se poznali, vyměňujeme při každé příležitosti, kdy jeden druhému prokáže nějakou laskavost. Bankovka už je neuvěřitelně zmačkaná a potrhaná, že jen zázrakem ještě drží pohromadě. „Pět dolarů za svezení.“

Dean si ji ode mě vezme se stisknutými rty, ale jen stěží přitom skrývá svůj úsměv. „Za tohle mi dlužíš mnohem víc než pět dolarů.“

„Já vím. Promiň.“ Nakloním se okýnkem dovnitř, políbím ho na koutek úst a pak se konečně otočím a zamířím do haly. Za sebou uslyším zvuk startujícího motoru.

Na losangeleském letišti jsem nebyla skoro dva roky. Trochu je mi líto, že Dean nešel dovnitř se mnou, ale nakonec si řeknu, že je lepší, že naše loučení netrvalo déle, než bylo nezbytně nutné. Kdyby se měl dívat, jak mizím za bránou letištní kontroly, byl by z toho nešťastný. Kromě toho to zvládnu sama. Aspoň myslím.

Jak jsem předpokládala, navzdory brzké ranní hodině je v letištní hale neuvěřitelně rušno. Propletu se davem lidí, dokud nenajdu místo, kde se můžu na moment zastavit. Shodím si batoh z ramena, chvíli se v něm prohrabávám, a nakonec z něho vytáhnu telefon. Popadnu kufr a zamířím k letištní kontrole. Volnou rukou vyťukám zprávu:

Vypadá to, že příští léto už je tady. Brzy se uvidíme.

A pak ji pošlu člověku, kterého jsem se tři sta padesát devět dní nemohla dočkat.

Pošlu ji Tylerovi.

2

Teprve po přistání na mezinárodním letišti Liberty v Newarku si s lítostí uvědomím, že ještě zdaleka nejsem v New Yorku. Letiště se nachází v New Jersey a je na něm narváno. I přes desetiminutové zpoždění při odletu jsme přiletěli o deset minut dřív. Moje tělo mi říká, že jsou dvě hodiny odpoledne a že touží po obědě, ale tady je ve skutečnosti už pět.

Což znamená, že ho co nevidět spatřím.

Srdce mi poskočí. Očima prolétnu informační tabule nad hlavou. Zastavila bych se a zjistila, kam mám jít, ale nemůžu se zdržet. Naše setkání už nemůžu odkládat ani vteřinu. Chci ho vidět co nejdřív, takže si přehodím batoh přes rameno, a nechám se unášet proudem lidí, kteří přiletěli stejným letadlem jako já. Každým krokem je mi ale hůř a stále víc si uvědomuju, že jsem neměla jeho pozvání přijímat. Stále víc mi dochází, že to byl špatný nápad.

Jasně že to byl špatný nápad, pomyslím si.

Jak jsem mohla uvěřit, že na něho přestanu myslet, když s ním strávím víc času? Jestli něco, tak to bude ještě horší a těžší. Pro něho je to snadné. Pravděpodobně už na mě dávno zapomněl a nejspíš chodí s nějakou hezkou dívkou s roztomilým newyorským přízvukem. No, a pak jsem tu já, hloupá nána, která na něho bez ustání celý rok myslela. Vím, že sotva ho uvidím, okamžitě se vrátí všechno, co jsem k němu cítila. Cítím to už teď. Žaludek se mi

nervózně stahuje jako vždy, když se na mě usmál, a krev mi pulzuje v žilách stejně rychle jako vždy, když se naše oči setkaly.

Zajímalo by mě, jestli ještě není pozdě se otočit.

Skupina, kterou následuju, zamíří dolů po eskalátorech, ale já zaváhám a ustoupím stranou. Musím se trochu uklidnit. Možná to nebude tak zlé. Přestože moje nervozita převažuje nad mým vzrušením, strašně se těším, až ho uvidím. Na tohle jsem čekala fakt dlouho a je hloupost si to na poslední chvíli rozmýšlet.

Jsem jen zmatená a v hlavě mám chaos, jenže už jsem tady. Je čas ho po roce zase vidět.

Pevně sevřu popruh svého batohu a se srdcem, které divoce mlátí o můj hrudní koš, vstoupím na eskalátor. Kdoví, jestli to lidé kolem mě slyší. Mám strach, že se o mě z přílišného vzrušení pokouší infarkt a že každou chvíli omdlím. Mám ztuhlé nohy, ale nějak se mi podaří udržet se na nich a jít dál, sestoupit z eskalátoru a kráčet přes příletovou halu.

Napůl hledám pohyblivý pás se zavazadly a napůl pátrám po páru zelených očí. Kolem sebe vidím lidi, kteří se zastavují a rozhlížejí. Řidiči v oblecích drží cedule se jmény svých zákazníků. Rodiny vyhlížejí své příbuzné v davu, který se hrne z eskalátoru. Všechny bedlivě pozoruju. Přesně vím, koho hledám. Na okamžik mám dojem, že ho zahlédnu. Vysoký, černé vlasy. Málem se mi zastaví srdce, ale to už ten člověk vezme do náruče nějakou ženu, a já si uvědomím, že to není on.

Očima se vrátím ke srocení v hale. Pomalu se blížím k pohyblivému pásu a nutím ztuhlé nohy k pohybu. Letmo pročítám jména na cedulích a přemýšlím, nač všichni ti lidé přiletěli do New Yorku. Moc dlouho nad tím neuvažuju, protože mě zaujme jedna cedule. Samozřejmě, že přitáhne mou plnou pozornost, protože je na ní černou fixou napsané moje jméno a jednotlivá písmena vypadají dost neuspořádaně.

A vtom ho uvidím.

Uvidím Tylera.

Drží tu hloupou ceduli těsně pod svýma očima a ve chvíli, kdy do nich pohlédnu, je jemně přimhouří. Zazubí se na mě. Najednou se všechno zklidní. Sevřená hruď se mi uvolní. Srdce mi přestane tlouct jako splašené. Krev mi přestane vzrušeně pulsovat. A já tam jenom tak stojím, uprostřed příletové haly a nechám do sebe šťouchat své spolucestující. Je mi jedno, že jim stojím v cestě. Je mi fuk, že vypadám jako ztracená. Záleží jen na tom, že je tu Tyler, že stojíme před sebou a že je všechno úplně stejné jako dřív. Jako by od chvíle, co se na mě naposledy takhle usmál, neuplynulo tři sta padesát devět dní.

Pomalu spustí ceduli a odhalí celý svůj obličej. Jeho úsměv, brada, barva jeho očí a typicky povytáhnuté obočí mi připomenou všechny věci, které jsem na něm zbožňovala. Možná je pořád miluju, protože moje nohy vyrazí vpřed. Rychle. Jdu přímo k němu, nabírám rychlost a celou tu dobu z něho ani na okamžik nespustím oči. Lidé mi uhýbají z cesty a já už přímo letím. Přiběhnu k němu a skočím mu do náruče.

Myslím, že ho to překvapilo. Zavrávorá, cedule mu vyletí z rukou, ale okamžitě mě pevně stiskne. Nezřetelně si uvědomuju, že lidé kolem nás vydechnou: „Ááá." Určitě si myslí, že mezi sebou máme vztah na dálku, a teď se po dlouhé době setkáváme. Možná to tak opravdu vypadá, protože je to částečně pravda. Jedná se o vztah na dlouhou vzdálenost. Vlastně je to vztah mezi nevlastními sourozenci. Já, nicméně, svému zvědavému okolí nevěnuju pozornost. Omotám mu nohy kolem pasu a zabořím mu obličej do ramena.

„Myslím, že to nechápou správně," zamumlá mi Tyler se smíchem do ucha a konečně najde rovnováhu. Slýchávala jsem jeho hlas každý týden v telefonu, ale slyšet ho takhle naživo je úplně něco jiného. Téměř jako bych ho cítila.

„Tak bys mě možná měl dát dolů," šeptnu, a on to udělá. Ještě jednou mě jemně stiskne a postaví mě zpátky na nohy. A já se mu konečně podívám zblízka do očí. „Ahoj," hlesnu.

„Ahoj," odpoví. Zakroutí na mě obočím a já okamžitě ucítím, jak z něho vyzařuje uvolněnost a pozitivita. Nedokážu se přestat usmívat.

„Vítej v New Yorku."

„V New Jersey," opravím ho, ale jak tak hledím na jeho obličej, můj šepot je stěží slyšet. Vypadá, jako by za rok zestárl minimálně o čtyři roky, je to však nejspíš jen strništěm, které mu teď zdobí tváře. Snažím se nemyslet na to, jak mi to připadá přitažlivé, a tak očima sklouznu k jeho pažím. Je to ovšem ještě horší. Jeho bicepsy jsou větší, než si je pamatuju, takže spolknu knedlík v krku a zadívám se na jeho obočí. Pohled na jeho čelo snad nebude tak vzrušující.

Vážně, Eden, co to sakra děláš?

„Tak v New Jersey, to je jedno," sykne Tyler. „To město si každopádně zamiluješ. Díkybohu, že jsi přiletěla."

„Počkat." O krok couvnu, nakloním hlavu a zvědavě si ho prohlédnu. Jsem si naprosto jistá, že klade důraz na samohlásky. „Je to… Slyším v tvé řeči newyorský přízvuk?"

Začne si třít zátylek a pokrčí rameny. „Trochu. Člověku se to zadře pod kůži, víš? Moc mi nepomáhá, že Snake je z Bostonu. Máš štěstí, že zatím nevynechávám hlásku *R*."

„Snake je tvůj spolubydlící, že?" Snažím se vybavit si v paměti všechny naše telefonní hovory, při kterých mi Tyler vyprávěl, které školy navštívil a co zajímavého prožil, třeba jak nastala zima a on poprvé v životě uviděl sníh, ale nepatrná změna v jeho přízvuku mě trochu rozptyluje. Nevím, proč jsem si toho během našich telefonátů nikdy nevšimla. „Jak jsi říkal, že se doopravdy jmenuje?"

„Stephen," protočí Tyler panenky. „Pojď, půjdeme odsud."

Zamíří k východu, ale já mu rychle připomenu, že ještě nemám svůj kufr, takže mě odvede k pohyblivému pásu. Zatímco jsem se pět minut nechala objímat Tylerem, největší tlačenice u pásu naštěstí pominula. Svůj kufr zahlédnu ani ne po minutě, takže brzy už vyjdeme z terminálu C a zamíříme k parkovišti. Tyler za sebou bez námahy táhne můj kufr.

Venku je extrémně horko. Je tu snad větší horko než v Santa Monice a rozhodně větší horko než v Portlandu. Sundám si mikinu a nacpu ji do batohu. To už jsme ale u jeho audi, které je, kupodivu, pořád bez poskvrnky. Abych byla upřímná, čekala jsem, že auto na sobě bude mít graffiti anebo aspoň dvě vytlučená okna.

Tyler prudce otevře zavazadlový prostor – který se nachází vpředu – uloží tam můj kufr a kapotu zase prudce zabouchne. „Jak se daří mámě?" zeptá se škodolibě.

Otráveně se na něho podívám a vklouznu na sedadlo spolujezdce. Než odpovím, počkám, až se usadí i on. „Nijak skvěle. Chová se, jako bych se sem stěhovala natrvalo nebo tak."

Přejedu prsty po kožených sedadlech a nadechnu se. Dřevo. Osvěžovač vzduchu. Tylerova kolínská Bentley. Panebože, jak já jsem tu jeho zatracenou kolínskou postrádala. „Dean je taky naštvaný."

Tyler na mě pohlédne a chvíli mě pozoruje. Pak odvrátí pohled, nastartuje motor a zapne si bezpečnostní pás. „Je to mezi vámi pořád v pohodě?"

„Jo," zalžu. Musím přiznat, že ve skutečnosti netuším, jestli jsme po dnešní hádce v pohodě, nebo ne. Myslím, že jo. Jak znám Deana, nejspíš to přejde mávnutím ruky. „Jo, všechno je v pořádku." Koutkem oka pozoruju Tylera a čekám, jak zareaguje, čekám, až se něco stane, cokoliv. Třeba že zatne zuby. Nebo že přimhouří oči. On se ale jen usměje a vycouvá z parkovacího místa.

„Výborně," zhodnotí nakonec, což okamžitě zničí veškerou mou naději. Jasně že se nezlobí, že pořád chodím s Deanem, protože už se přese mě přenesl. „Jak se mu vede?"

Polknu a spojím si prsty. Snažím se netvářit se zklamaně. Neměla bych být zklamaná. Mělo by mi to být jedno. „Daří se mu skvěle."

Přikývne. Soustředí se teď na silnici, protože se blížíme k výjezdu. „A co moje máma?" zeptá se tiše. „Připadá mi, že čím častěji mi volá, tím víc mě štve. Pořád ji musím přesvědčovat, že si peru prádlo, že jsem nepodpálil byt, ani se nedostal do žádných problémů." Ušklíbne se a pak dodá: „Zatím."

„Kromě té pokuty, co jsi dostal za rychlost," připomenu mu. *Chovej se normálně. Přirozeně*, řeknu si.

Vymotáme se z parkoviště a najedeme na dálnici. Podívá se na mě s uličnickou jiskrou v očích. „O čem neví, to ji netrápí. Ale teď mám vážnou otázku. Je ta Jamieho přítelkyně sexy?"

Vytřeštím oči, avšak Tyler jen nevinně pokrčí rameny. „Ty jsi typický chlap," zavrtím hlavou. „Ale jo, je roztomilá." Nevídám Jen příliš často, protože Jamie trvá na tom, abych se jí vyhýbala. Jamie tvrdí, že když si ji poprvé přivedl domů, pořádně jsem ho ztrapnila. Informovat přítelkyni nevlastního bratra, že ze spánku recituje báseň „Nezvolená cesta" zjevně odporuje sourozeneckému kodexu chování. „Hej, hádej, co se onehdy večer stalo?"

„Co?"

„Chase se zeptal mámy, jestli si může domů pozvat spolužačku, aby se mohli společně učit. Ale jsou přece prázdniny, tak co se chtějí učit?"

„Učit?" zachechtá se Tyler. „To je na osmáka hezký výraz. Konečně přešel z videoher na holky."

Rty se mi zvlní do škádlivého úsměvu, ale Tyler se na mě ani nepodívá. „Vypadá to, že co se týká holek, jsou oba stejní jako jejich bratr."

„Až se vrátím, oba je zabiju," zahuhlá potlačovaným smíchem. „Ukrást moji středoškolskou reputaci. To je tak neoriginální."

Jedeme po dálnici, jenže zrovna je dopravní špička, takže se spíš jen pomalu šineme. Natáhnu se po stínítku a stáhnu ho dolů. Slunce mě začíná pálit do očí. Uvědomím si, jakou jsem udělala hloupost, když jsem si sluneční brýle schovala do kufru. „Myslíš, že tenhle rok utekl dost rychle?"

Když provoz zase natolik zpomalí, že skoro stojíme na místě, Tyler využije příležitosti a podívá se na mě. Na moment se zamyslí a pak pokrčí rameny. Už se neusmívá. „Ne. Připadalo mi, jako by každý měsíc trval minimálně dvakrát tak dlouho, než by měl. Čekat, než přijde léto, pro mě bylo hotové peklo."

„Myslela jsem, že ti to uběhne rychle," podotknu. „No víš, s tím cestováním a vším ostatním. Měl jsi pořád napilno." Kdykoliv jsem s Tylerem mluvila, vždycky mi vyprávěl, co všechno dělal a zažil. Cestoval po školách a jiných místech, zvyšoval povědomí lidí o zneužívání dětí, což dokazoval vlastním příběhem o násilí, které na něm v dětství páchal jeho vlastní táta. Někdy pobýval v Maine. Jindy odjel do New Jersey. V New Yorku příliš mnoho času netrávil. Přestože byl často velmi unavený, věřila jsem, že si čas strávený na východním pobřeží užívá.

Potřese hlavou a vrátí se očima k silnici před námi. Kolona se zase rozjela. „Jasně, ve dnech, kdy se konala nějaká událost, čas utíkal rychle, ale večery jako by se táhly do nekonečna. Přišel jsem domů a obvykle jsem zastihl Stephena, jak si u počítače dodělává domácí úkoly, takže mě čekala jen příšerná nuda. A když v New Yorku nikoho neznáš, asi po měsíci vyčerpáš všechna místa, kam bys mohla zajít."

Tyler se mi nikdy nezmínil, že by se nudil. Během našich telefonátů se vždycky rozplýval nad tím, jak New York miluje, jak moc mu ve městě chutná káva, a že se má báječně. Nenapadlo mě, že lže. „Jestli se tu tak nudíš, proč ses tu rozhodl trčet ještě dalších šest týdnů?"

Na vteřinu se téměř usměje. „Protože teď jsi tu ty."

„Co to má –"

„Hej, tuhle písničku zbožňuju," přeruší mě, natáhne se k rádiu, aby ho pustil na plné pecky. Rychle zaťuká na obrazovku. Nemám šanci dokončit svou otázku, a tak jen povytáhnu obočí a sleduju, jak kýve hlavou do rytmu. Myslím, že je to nový singl od Drakea. „Kanye West dnes vydal nové album."

„Aha," řeknu, ale nevěnuju tomu pozornost. Vlastně mě to absolutně nezajímá. Kanye West se mi vůbec nelíbí. A Drake taky ne.

Nejsem si moc jistá, o čem od tohoto bodu vedeme konverzaci. Tyler většinou jen komentuje nějaké bezvýznamné věci a já přikyvuju. Poukazuje třeba na hustotu provozu, zmíní se o skvělém počasí

a nezapomene mi připomenout, že brzy opustíme New Jersey a vjedeme do New Yorku. To mě konečně trochu vyburcuje z letargie.

Auto vyjede nahoru po jakési spirále a nahoře zastaví u závory, kde se platí mýtné. „Víš, co je podle mě zvláštní na Lincolnově tunelu?“ zahloubá se a vytáhne peněženku.

„Co?“

„Do New Jersey můžeš jet zadarmo, ale když se chceš vrátit do New Yorku, musíš zaplatit.“ Potřese hlavou, přichystá si do ruky drobné a popojede k budce. „Vlastně to dává smysl. Vždyť do New Jersey se nikomu nechce.“ Rozesměju se. Tyler mezitím stáhne okýnko, ale auto je tak nízké, že se musí hodně natáhnout, aby k budce vůbec dosáhl.

Chlapík, který obsluhuje závoru, si od něj vezme peníze a zamumlá: „Hezké auto,“ a pak zvedne závoru, pod kterou Tyler urychleně prosviští. Jako poděkování za chlápkovu poznámku přitom nezapomene pořádně protočit motor.

Založím si ruce a otočím se k němu. „Některé věci se nikdy nezmění,“ poznamenám rozpustile.

Tyler se trochu nesměle pousměje. „Síla zvyku,“ pokrčí rameny.

Během několika vteřin se sluneční světlo, které na nás nemilosrdně pálilo, ztratí, protože vjedeme do jednoho ze tří tunelů osvětlených oranžovými zářivkami. Chvíli trvá, než si moje oči přivyknou šeru, ale pak se rychle podívám z okna, ačkoliv tu kromě betonových zdí není nic moc k vidění. Nakloním se i dopředu a natáhnu krk, abych dohlédla na strop.

„Pod čím projíždíme?“

„Pod řekou Hudson,“ vysvětlí Tyler.

„To je úžasné.“ Skousnu si ret a opřu se zpátky o sedadlo. Připomnělo mi to, že následujících šest týdnů opravdu strávím v New Yorku. V uplynulé půlhodině jsem úplně zapomněla, kam jedeme, ale pouhá zmínka o slavné řece Hudson mě přivede zpátky do reality.

„Teď už tě opravdu vítám v New Yorku,“ zvolá Tyler asi po minutě. Zvedne ruku a ukáže dopředu. Podívám se, kam míří natože-

nými prsty. Na zdi tunelu je čára. Na jedné straně je cedule s nápisem New Jersey, na druhé straně se skví nápis New York. Přejíždíme státní hranici, a to znamená, že jsme konečně v New Yorku.

„Během několika minut budeme na Manhattanu," doplní Tyler a usměje se na mě. Myslím, že vnímá moje vzrušení, i když jsem tak ohromená, že ze sebe nedostanu jediné slovo. „Mám v plánu, pokud nebudeš příliš vyčerpaná, zajít na Times Square. Víš, je to tvůj první večer v New Yorku a tak. První týden musíš navštívit všechny turistické atrakce."

„Times Square zní výborně," řeknu. Snažím se působit rozvážně, i když ve skutečnosti bych nejraději pištěla nadšením. Do dnešního dne jsem nikdy neopustila Západní pobřeží, a teď jsem nejenom na Východě, ale dokonce přímo v New Yorku. Je docela možné, že vedle Los Angeles, jde o nejúžasnější město v zemi. Lidé to o něm aspoň říkají.

Brzy zjistím, jestli mají pravdu.

3

Blížíme se ke konci tunelu a nad okolním šerem začne znovu převažovat denní světlo. A pak vyjedeme ven a téměř nás oslepí slunce. Zamžourám skrz něj, protože nechci promeškat ani jediný pohled na město. Chci vidět úplně všechno.

A hned od začátku mi všechno připadá známé.

Ať už je to obrovské množství aut na silnicích, nekonečný proud lidí na chodnících a na přechodech přes silnici nebo výška budov, která ve mně dokonce na chvíli vyvolá pocit klaustrofobie. V porovnání s tímhle městem působí Santa Monica jako pole uprostřed Arkansasu. Všechno je tu přeplněné a vysoké. Ale budovy aspoň poskytují stín před sluncem. Taky tu panuje dojem neustálé a naprosté… zaneprázdněnosti. Není tu nic, co by se dalo popsat jako klidné, uvolněné nebo pomalé. Všechno se tu odehrává rychle, jako by všichni spěchali něco někam dělat, a já už najednou vím, proč mi to připadá povědomé. Přesně tohle jsem čekala, chybí jen pára unikající z kanálů. Vždyť já to všechno znám z filmů.

„Páni."

„Já jsem reagoval stejně," rozesměje se Tyler. Koutkem oka sleduje, jak všechno vnímám, a zároveň se cestou po Čtyřicáté druhé ulici obratně proplétá mezi chodci a taxíky. „Člověku to připadá trochu bláznivé, že?"

„Chci říct, vždyť tohle je New York," vydechnu údivem. „Tohle je zatracený New York."

„Teď se nacházíme v okrsku Garment," informuje mě. „A míříme k Midtownu."

Nevěnuju mu pozornost, sice jeho slova slyším, ale nevnímám je. Sleduju vysokánské budovy, které nás obklopují, i stromy, které lemují chodníky. Uvědomuju si, že některé ulice jsou jednosměrné. Nakloním se dopředu a vyhlédnu čelním oknem ven, abych viděla co nejvíc z toho, co se tyčí nad námi. „Bydlíš v Upper East Side, že?"

Otočím se k Tylerovi a všimnu si, jak se domýšlivě šklebí. Zastavíme na červenou. „Očekávala jsi od mé mámy něco jiného?"

„Ne," přiznám se. „V žádném případě by ti nezajistila ubytování třeba v Harlemu."

Nesouhlasně sykne a rozpustile zavrtí hlavou. „Ale no tak, Eden, nemyslel jsem si, že máš takové předsudky. East Harlem ve skutečnosti vůbec není tak zlý. Ale možná si to myslím jen proto, že umím španělsky a dokonale tam zapadnu. Ještě že mám ty hispánské geny."

„Tylere, máš v sobě maximálně pětadvacet procent hispánských genů. A navíc tak vůbec nevypadáš." Snažím se nevěnovat pozornost davům lidí na rohu ulice, kteří čekají, až budou moct přejít přes silnici, a kteří si nepokrytě prohlížejí Tylerovo auto, takže je téměř nemožné to nepostřehnout. Tyler to ignoruje.

„I tak mám hispánské geny," brání se, „což je skvělé. A za to všechno vděčím své babičce Marii. A nejspíš i svému tátovi."

Chvíli nic neřeknu. Jsem trochu překvapená, že se Tyler vůbec zmínil o svém tátovi, a čekám, že zatne zuby nebo se mu změní nálada, ale on se nepřestane usmívat a ukazovat z okna. Nejspíš už o tátovi dokáže normálně mluvit. V podstatě celý rok nic jiného nedělal.

„Pro případ, že by sis toho nevšimla, Times Square je támhle."

„Cože?"

Zrovna ve chvíli, kdy se podívám před sebe, se na semaforu rozsvítí zelená a Tyler dupne na plyn. Auto prudce vyrazí za roh a zanechá za sebou jen oblak výfukových plynů. Bezpochyby proto, aby ohromil diváky na chodníku. Vrátím se pohledem k Tylerovi.

„Vezmeme to oklikou," vysvětlí a zazubí se mému zmatenému výrazu. „Nechci, abys ho viděla předem. Až večer."

„Opravdu? Opravdu jsi schopný mě upozornit, že je před námi Times Square a pak odbočit dřív, než ho zahlédnu?" Překřížím si paže na hrudi a dramaticky se od něho odvrátím, abych zdůraznila své podráždění. Ve skutečnosti se ale usmívám.

„Večer vypadá líp," hájí se Tyler.

Míříme na sever po Osmé avenue, míjíme hotely a obchody a restaurace, no a samozřejmě i stovky turistů. Je snadné rozlišit turisty od místních obyvatel, protože ti první mají ve tvářích nezaměnitelný úžas a všechno fotografují. Kdybych se neskrývala za Tylerovými tónovanými skly, lehce bych se mezi nimi ztratila.

„Křižujeme Broadway," upozorní mě Tyler v okamžiku, kdy odbočíme na Padesátou sedmou ulici. „Nalevo, dva bloky odsud, začíná Central Park. A po pravé ruce budeš mít za chvíli Carnegie Hall."

„Přestaň!" Podrážděně rozhodím ruce. Chtěla bych vidět všechno najednou, ale nestíhám přeskakovat očima z jednoho místa na druhé. Podívám se doleva a doufám, že uvidím záblesk zeleně, jenže ve výhledu mi pořád ještě brání dva bloky výškových budov, a tak se raději soustředím zpátky na ulici, kterou křižujeme: Broadway. Neběží rovnoběžně se všemi ostatními ulicemi, ale spíš napříč, což je velice zajímavé. Mimo tuhle skutečnost ovšem vypadá jako každá jiná ulice, kterou jsme dosud projížděli, takže zase střelím očima dopředu a čekám, až se objeví Carnegie Hall. Přitom si ale vůbec nejsem jistá, jak vypadá. Vím o ní jen to, že je velmi slavná a nesmírně významná.

„Tady," řekne Tyler a kývne hlavou k budově napravo. Projedeme kolem dost rychle, takže ji vidím sotva pár vteřin, ale to stačí, abych si uvědomila, že se budova nijak neliší od svého okolí. Možná, že kdyby mě zajímala klasická hudba, viděla bych to jinak.

„To je všechno?"

„Jo."

Teď jedeme na východ po Padesáté sedmé ulici a každou chvíli zastavíme na červenou. Je tu tolik obchodů, o kterých jsem v životě

neslyšela, že si po chvíli marně vzpomínám na jejich názvy. Nakupovat na Manhattanu musí lidem trvat celou věčnost.

Znovu zastavíme na červenou, a když se podívám doleva, konečně uvidím stromy v Central Parku. Zahlédnu jen jeho cíp, ale to mi stačí, abych zase pocítila vzrušení. Počáteční nadšení, že jsem v New Yorku, vyprchalo asi po dvaceti minutách jízdy po Manhattanu, ale teď se znovu vrací. Na Central Park jsem se těšila ze všeho nejvíc. Má to být skvělé místo na běhání.

„Pátá avenue," informuje mě Tyler. Dloubne mě do paže, protože si všimne, že nevěnuju dostatečnou pozornost luxusním obchodům, které leží pár metrů od nás. Mě ovšem nic nemůže zajímat míň.

Konečně odtrhnu oči od stromů a podívám se na Tylera. „Tak tohle je Central Park?"

Zakření se. „Jo."

A pak na semaforu naskočí zelená a my zmizíme z křižovatky tak rychle, že se ani nestačím znovu ohlédnout. Město mi připadá obrovské a matoucí, Tyler se tu však evidentně vyzná. Odbočíme na sever na Třetí avenue, což mi připomene Třetí ulici a Promenádu a Santa Monicu. Ráda bych věděla, jak Dean strávil svůj den volna.

„Mimochodem, už jsme skoro na místě," oznámí Tyler. „Ještě asi patnáct bloků. Vyhlížej Sedmdesátou čtvrtou ulici."

Podívám se z okna. Před námi je Šedesátá první ulice. Vypadá to tu nádherně. Nad námi se vypíná jasná obloha a sluncem zalité budovy jsou téměř bílé. Ale pak už se octneme na Sedmdesáté čtvrté ulici. Kdyby Tyler neodbočil do úzké jednosměrné ulice, vůbec bych si toho nevšimla. Téměř okamžitě přibrzdí a zaparkuje u obrubníku mezi malou hondou a náklaďákem, od kterých nás dělí sotva pár centimetrů.

Nakloním se dopředu, podívám se čelním sklem a zamračím se. „Nebojíš se, že tě při vyjíždění nabourají?"

„Ne, nikdy nikam nejezdí," usměje a zhasne motor. Vytáhne klíč ze zapalování, odepne si bezpečnostní pás a já udělám totéž. „Ten náklaďák patří jednomu staříkovi, který bydlí ve vedlejší bu-

dově a který už neřídí, a ta Honda Civic tu stojí, co si pamatuju. Bydlí v ní jedna holka. Každý večer přijde a přespí v ní." Tváří se neutrálně, takže nepoznám, jestli si dělá legraci nebo ne, ale nemám šanci se zeptat, protože řekne: „Pojď. Vezmu ti věci."

Otevřu dveře, vystoupím z auta a důkladně si protáhnu nohy.

A musím znovu vydechnout: *Páni!*

Tohle je New York.

Stojím na chodníku v New Yorku. Opravdu stojím na jedné z ulic města New York. Podívám se pod nohy. Na zemi je spousta přilepených žvýkaček. A nějaké odpadky. Ale co, pořád jsem na Manhattanu.

„Jsi v pořádku?"

Odtrhnu oči od chodníku. Tyler vytáhne ze zavazadlového prostoru můj kufr a dává přitom pozor, aby neodřel sousední hondu. Při pohledu na mě povytáhne obočí. Nabídnu mu nesmělý úsměv, rychle sáhnu zpátky do auta pro svůj batoh a přehodím si ho přes rameno. „Já jen, že tohle… mi přijde tak neskutečné."

Pořád mám dojem, že slyším všechen ten ruch města. Rachot motorů. Hlasy. Troubení aut. Připadá mi to hlasité a tiché zároveň. Je to šum města, kterému pomalu přivykám. Teď už chápu, proč Newyorčané mluví pořád tak nahlas.

„Já vím," usměje se Tyler. Zabouchne zavazadlový prostor a zamkne auto. „Ani ne za týden si zvykneš." Obejde vůz a setká se se mnou na chodníku. Chci se zeptat, kde je jeho byt, ale on už kývne k budově na druhé straně. Je nejvyšší z celého bloku a stojí přímo na rohu ulice. Zvenčí vypadá moc hezky. Je obložená smetanově bílými cihlami a má obrovská okna v hnědých rámech.

„Jo, tohle rozhodně vybrala tvoje máma." Ella samozřejmě zvolila ten nejhezčí bytový dům. Jsem hrozně zvědavá, jak to vypadá uvnitř. Zvrátím hlavu dozadu a rychle spočítám, kolik je v domě pater. Dvacet. „Ve kterém patře bydlíš?"

„Ve dvanáctém. Byt číslo 1203." Pořád se na mě usmívá. Myslím, že se nepřestal usmívat už od letiště. „Půjdeme dovnitř?"

Přikývnu a jdu za ním přes ulici k dvoukřídlým skleněným dveřím. Vyťuká přístupový kód a dveře se s ostrým pípnutím otevřou. Vjedu s kufrem dovnitř, držím se Tylerovi po boku, a zatímco mě vede k výtahu, zvědavě se rozhlížím po vstupní hale. Na celé protější zdi jsou poštovní schránky a stojí tam i nějaké automaty, ale jinak je hala prázdná. Kabina výtahu je velmi prostorná. Určitě by se tam vlezlo dvacet lidí, jenže teď jsme v ní jen sami dva. Stojí v jednom rohu a já ve druhém. Připadá mi, že stojíme příliš daleko od sebe, že bychom měli stát blíž. Ale možná je to jen moje zbožné přání.

„Snake už v tuhle dobu bude doma," poznamená Tyler po chvíli. Výtah se s jemným trhnutím rozjede. „Byl venku s nějakými kámoši ze školy, ale už se určitě vrátil."

„Musím mu taky tak říkat?" Přezdívky mi nevadí, ale tahle zní fakt směšně. Komu se taková přezdívka může líbit? „Můžu mu říkat Stephen?"

„No jasně, jestli chceš, aby tě nenáviděl," pronese s kamennou tváří, která se ovšem po chvíli začne drolit, a Tyler už se zase usmívá. „Po určité době ti to přestane znít směšně. Zvlášť, když na něho hulákáš přes celou ulici. Udivené výrazy kolemjdoucích se jednoduše naučíš ignorovat."

Ozve se cinknutí a dveře výtahu se otevřou. Octneme se v hale vymalované smetanově bílou barvou, která určitě ladí s venkovním obložením. Tyler zastaví u třetích dveří, před bytem číslo 1203.

„Dnes ráno jsem kvůli tobě uklidil, ale jestli je Snake doma, pak nemůžu slíbit, že to uvnitř vypadá stejně, jako když jsem odsud odešel," přizná Tyler, sáhne do kapsy džínů a vytáhne z ní svazek klíčů. Tváří se trochu nervózně.

„To je fuk," uklidním ho. Usměju se. Pomyšlení, že se Tyler kvůli mně pokusil uklidit, ve mně vyvolává pocit, že na mě chtěl udělat dojem. Ale čím víc nad tím uvažuju, tím víc o tom pochybuju.

V zámku to cvakne, Tyler zatlačí do dveří a ustoupí, abych mohla vejít jako první. Ze všeho nejdřív mě napadne: *Jo, Ella*.

Octnu se ve velkém otevřeném prostoru. Na zemi leží béžový koberec, na kterém stojí přepychové červené pohovky a černý lesklý nábytek, a na zdi, mezi dvěma velkými okny s výhledem na město, visí obrovská televize. Vpravo jsou dvoje dveře, které nejspíš vedou do jednotlivých ložnic, a vlevo je kuchyně. Všechno je černé, červené nebo bílé. Kuchyň odděluje od obývacího pokoje jen část kuchyňské linky, která člověku umožňuje stát v kuchyni a zároveň se účastnit dění v obývacím pokoji. Dvířka i pracovní plochy jsou leskle bílé. Na jedné straně kuchyně se nacházejí otevřené dveře, které zřejmě vedou do prádelny. Naproti jsou druhé dveře, ty jsou však zavřené.

„Člověče, jsi to ty?" zaječí hlas za těmi zavřenými dveřmi. „Protože se nám zase pokazila sprcha. Teče jen šíleně studená voda. Vůbec se neohřívá."

Hlas má výrazný bostonský přízvuk a já udiveně povytáhnu obočí. Ve srovnání s ním zní Tylerův pomíchaný přízvuk zase naprosto normálně. Vtom se dveře koupelny otevřou a ven vyjde vysoký kluk s blond vlasy. Má bledou kůži a evidentně je velice nevšímavý, protože projde kuchyní s rukou zastrčenou v teplákách a usilovně se tam dole rovná. „Opravdu si ti pitomci myslí, že chci, aby mi umrzly –" Všimne si mě a okamžitě přestane nadávat. Zastaví se. Pomalu vytáhne ruku z tepláků. „A sakra." Šlehne očima po Tylerovi. „Taky jsi mě mohl varovat nebo tak něco."

Tyler se zasměje a stranou se podívá po mně. Mírně pokrčí rameny, skoro jako by se mi omlouval. „Eden… tohle je Snake."

„Ahoj," pozdravím ho, ale připadám si trochu hloupě, jako bych právě vlezla do výhradně mužského doupěte. Vlastně mám pocit, že tu nemám co dělat. „Ráda tě, ehm, poznávám." Dovedu si představit lepší způsob, jak poznat lidi než vidět, že mají ruku v rozkroku.

„Jo, já tebe taky," zahuhlá, když přijde blíž. Nejdřív si všimnu jeho naprosto nezajímavých očí. Jsou modré, ovšem tak bledé, až jsou skoro šedé. Natáhne paži a nabídne mi ruku, ale já zavrtím hlavou. Přihlouple se usměje. „Ty si se mnou nepotřeseš rukou?"

„Ani ne," ušklíbnu se.

Tyler si odkašle a překříží si paže na hrudi. Přejede pohledem mezi mnou a Snakem a spustí: „Výborně, a teď si projdeme základní pravidla."

„Pravidla?" zopakuje Stephen – nebo Snake, což je v podstatě jedno.

„Teď tu s námi bude bydlet holka, takže když budeme v koupelně, budeme za sebou zavírat dveře," vysvětlí Tyler. „Každé ráno půjde Eden do koupelny jako poslední, protože tam určitě stráví nejvíc času." Už se chystám protestovat, ale pak mi dojde, že má pravdu. Když budu poslední, ani jeden mi pak nebude bušit na dveře, že si mám pospíšit.

„Ty jsi ta nejšťastnější holka na světě. Bydlet se mnou v jednom bytě! Co může být v životě lepšího?" Snake se na mě podívá, nakloní hlavu a povytáhne obočí. Tyler jen převrátí oči. „Chci říct, že se ti dostane cti bydlet s nejúžasnějším chlápkem, jakého jsi kdy potkala."

Protáhnu obličej. „Jsi vždycky takhle…?"

„Okouzlující? Ano." Zazubí se, natáhne ruku – naštěstí ne tu z tepláků – a povýšenecky mě poplácá po hlavě. Se slovy „Zamlouvám si televizi," zamíří k pohovce.

„Neber si to tak," zašeptá mi Tyler do ucha, „to je jeho způsob humoru."

Jeho slovům nevěnuju zvláštní pozornost. Soustředím se na jeho dech, který mě hladí po kůži, a snažím se ovládnout a nedat najevo žádnou reakci. Kousnu se do rtu, abych se přestala třást, a slepě nahmatám držadlo svého kufru. „Ehm, kam si mám dát, ehm, svoje věci?"

„Do mého pokoje," řekne. Vezme mi kufr z ruky a přejede s ním po koberci k prvním dveřím napravo. Kolenem je otevře, znovu mě jako první pustí dovnitř a pak postaví kufr na zem vedle široké postele. V pokoji není ani zdaleka takový nepořádek, jaký míval doma. I tady leží na zemi béžový koberec, vedle postele stojí černé

noční stolky a na posteli se vyjímá červená přikrývka. Na zdi visí plakáty s fotbalovou a baseballovou tématikou.

„Odkdy se zajímáš o baseball?“ chci vědět.

„Od té doby, co jsem v New Yorku,“ pousměje se. Kývne hlavou k posteli. „Můžeš spát v mé posteli. Já se vyspím na pohovce.“

„Sem se určitě vlezeme oba, ne?“ Panebože. Ta slova mi vyletí z úst tak rychle, že si stěží uvědomím, že jsem je řekla. Tyler se přestane usmívat. Začne si třít zátylek a po chvíli pokrčí rameny. Navrhnout, abychom spali v jedné posteli, rozhodně nebyl rozumný nápad.

„Myslím, že zůstanu na pohovce, Eden.“ Pokusí se o úsměv, ale dopadne to trochu křečovitě. Atmosféra najednou tak zhoustne, že se začnu dusit a zatoužím otevřít okno a vyšplhat ven. Vím, že můj návrh byl hloupý, jenže fakt, že ho Tyler zcela zamítl, znamená, že už na mě úplně zapomněl.

Přinutím se chovat normálně a tvářit se, že dýchám. „Jo, to byl hloupý nápad. Nebude ti vadit, když si na chvíli lehnu? Jsem strašně unavená.“ Mrknu na hodinky. Je půl sedmé večer, a přestože doma je teprve půl čtvrté odpoledne, jsem zničehonic zcela vyčerpaná. Letět takhle brzy ráno asi nebyl nejlepší nápad.

„Jo, jasně, prospi se.“ Ustoupí ke dveřím, jako by se chystal uprchnout před svou šílenou nevlastní sestrou, která se ho snaží zatáhnout do postele. „Chceš tu dnešní návštěvu Times Square zrušit? Klidně tam můžeme zajít až zítra.“

„Ne, ne,“ vyhrknu až příliš dychtivě. „Chci jít na Times Square. Jen mi dej hodinu a pak můžeme jít.“

„Jen hodinu?“ Tyler si mě podezřívavě měří. Za ty dva roky, co mě zná, už zjistil, že dokážu spát donekonečna. Určitě pochybuje, že se dokážu za hodinu vzbudit.

„Hodinu,“ potvrdím. „Kdyby bylo potřeba, vzbuď mě.“

Doufám, že Times Square chvíli počká.

4

Protáhnu si ruce, přetočím se na bok a začnu pátrat po svém telefonu. V posteli je mi tak horko, až se lepím k prostěradlu. Zasténám, odhodím přikrývku a posadím se. Absolutně netuším, kolik je hodin. Do pokoje dosud svítí slunce a skrz dveře slyším slabý zvuk televize. Sklouznu z postele a otevřu dveře. Tyler a Snake se válejí na pohovce a sledují nějaký fotbalový zápas.

Odkašlu si. Chci upoutat Tylerovu pozornost. Okamžitě ke mně vytočí krk a rozzáří se mu obličej. Snake, na rozdíl od něho, nehne ani brvou. Jen nadává na televizi a usrkne si piva.

„Jak dlouho jsem spala?" zeptám se tichým a ochraptělým hlasem.

Tyler vyskočí na nohy a přiběhne ke mně, takže se mi zase rozbuší srdce. Doufám, že zítra už se budu moct líp soustředit a srdce se mi nezblázní pokaždé, když se na mě podívá, promluví na mě anebo se octne v mé blízkosti. „Dvacet minut," prohlásí.

Zmateně zamrkám. Dvacet minut? To není možné. Pak se ale podívám na hodinky a uvědomím si, že má pravdu. Ještě není ani sedm. „Aha. Takže půjdeme na Times Square?"

„Jo. Chci tě vzít na večeři, takže doufám, že máš hlad." Na chvíli se přestane usmívat a povytáhne obočí. Možná čeká, že budu něco namítat.

„Jo, mám hlad," přikývnu. Uvědomím si, že od brzkého rána, kdy jsem vstávala kvůli ránnímu letu, až do sedmi hodin do večera jsem kromě kávy z letištního automatu neměla nic v puse.